

[Holger Eriksen.]

det private arbejdsmarked giver baggrund for, men selve den omstændighed, at han gør det, stiller unægtelig hans advarsel til arbejdsgiverne i et yderst mærkeligt lys, også sammenholdt med venstres tidligere stilling til tjenestemandslønningerne.

Med hensyn til behandlingen af det nedsatte tjenestemandsudvalg afgav den højtærede finansminister en halv undskyldning. Det var ikke det, jeg var ude efter, og jeg har allerede gjort opmærksom på, at jeg fuldtud erkender det rimelige i, at finansministeren selv overtog forhandlingerne med tjenestemandsgeneralens repræsentanter. Jeg ønsker kun at fastslå, at det havde været rimeligere, om den højtærede finansminister, før han greb ind i sagen, havde ladet afholde et møde i udvalget, hvori han kunne have meddelt, at nu overtog han sagen, i stedet for uden videre at udsætte det pågældende møde med bemærkning om, at sagen ikke var moden. Det, jeg navnlig ønsker, er at få den højtærede finansministers tilslutning til, at det udvalg ikke skal eksistere mere. Hvis det på nuværende tidspunkt skulle til at afgive en indstilling og afgive en beretning, ville det i høj grad minde om den fremgangsmåde, man bruger, når man dækker brønden til, efter at barnet allerede er faldet i. Man må ikke forlange, at rigsdagsmænd skal beskæftige sig med noget, som i forvejen er afgjort.

Med hensyn til dobbeltbeskæftigelsen brugte den højtærede finansminister et udtryk, som jeg ikke var glad for. Han imødegik ikke min påvisning af de uheldige følger af dobbeltbeskæftigelsen, men udtalte, at den måske kunne have visse gode sider, hvad jeg ikke benægter. Det, som jeg følte mig lidt uhyggelig til mode ved, var det udtryk, at man stadigvæk beskæftiger sig med problemet. Dette „stadigvæk“ tyder på, at det er noget af en evighedsmaskine, og det er også det, jeg er bange for det bliver. Sagen haster i hvert fald, og jo mere man forhøjer lønningerne for de højtlønnede embedsmænd i forhold til den tjenestemandsløn, man har, jo vanskeligere bliver det at skabe en praktisk løsning af dette spørgsmål.

Endelig talte den højtærede minister om rigsdagsmændenes lønninger. På det punkt tager jeg den højtærede ministers udtalelser til efterretning og skal ikke beskæftige mig mere dermed.

Arnth Jensen: Det ærede medlem hr. Holger Eriksen kredser stadig om min og mit partis stilling til forslaget af 1950 og til

det foreliggende forslag. Jeg vil gerne hen-vise det ærede medlem til at studere, hvad der står i betænkningen af 1950. Det ærede medlem begyndte at citere et stykke af den, men glemte at nævne forudsætningerne for det citat, han kom med. Idet jeg giver den højtærede formand en uforbeholden undskyldning, fordi jeg ikke overholdt forretningsordenens bestemmelser, tillader jeg mig herved at anmode den højtærede formand om tilladelse både til det citat, jeg har bragt, og til det, jeg nu agter at bringe. Der står i denne betænkning, at et mindretal indenfor flertallet

„ser med den største betænkelighed på den af regeringen førte økonomiske politik, der efter mindretallets opfattelse er en væsentlig grund til den fremadskridende forringelse af tjenestemændenes levevilkår.“

Det var det, der stod foran, ærede medlem. Det ærede medlem citerede det næste stykke, som lyder:

„En stadig forøgelse af købekraften ved udpumpning af offentlige midler er ikke egnet til at standse denne udvikling — tværtimod.“

Det ærede medlem glemte helt at tage det første stykke af betænkningen med, og deraf er vor stilling afhængig. Alt er jo afhængigt af de øjne, man ser med, men når det ærede medlem mener, at de økonomiske forhold og statens bæreevne ikke er bedre i dag end i 1950, tror jeg ikke, det ærede medlem vil få ret meget medhold fra anden side end fra sit eget partis. Det ærede medlem ved vel nok, at hele vor økonomiske stilling er rettet meget betydeligt op også i forholdet overfor ulandet. Jeg tror ikke, det ærede medlem kan komme længere frem ad den vej. Vi tror virkelig på, at der er bedre økonomiske forhold, og at den forbedring, der nu kommer, bedre vil kunne holde end dengang.

Hvad angår det ærede medlems ønske om at få nedsat en lønningskommission, kom det ærede medlem nu frem med det samme standpunkt, som jeg har, idet det ærede medlem ikke i øjeblikket ønsker en sådan kommission. Det var det, jeg hævdede. Jeg er ganske overbevist om, at det ærede medlem har ret i, at under en højkonjunktur som den, vi har nu, ønsker ingen finansminister at gå til en gennemgribende revision af en lønningslov. Forøvrigt vil jeg gerne sige, at det har heller ikke været opgaven i dag. Opgaven i dag har ikke været at få taget stilling til lønningslovens principper, men opgaven har været at prøve på at rette på nogle af de skævheder, der er opstået siden 1946. Det er det, vi mener er lykkedes, og